

Alexandra PETRESCU

Palpitații retorice

Alexandra PETRESCU

PALPITAȚII RETORICE

Iași, 2009

Lumen

Alexandra PETRESCU
Palpitații retorice

Editura Lumen este acreditată CNCIS sub nr 003
www.edituralumen.ro, www.librariavirtuala.com

Redactor: Morariu Irina Maria

Ilustrație copertă: Frederic Edwin Church, *Cotopaxi*, 1862

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale:

Petrescu, Alexandra

Palpitații retorice/ Alexandra PETRESCU

- Iași: Lumen, 2009

Pag. 86

ISBN - 978-973-166-113-1

821.135.1-1

Alexandra PETRESCU

PALPITAȚII RETORICE

Iași, 2009

Lumen

**Pagin 1 sat
goal inten ionat**

Îmi e trupul o clepsidră
În care se scurge nisip incandescent.
Timpul arde clipele, minutele, orele și zilele,
Sufocă amintirile, stinge speranțele.
Mă arunc în mine însămi,
În această clepsidră cu parfum de cenușă,
Pentru a mă căuta.
Dar nisipul îmi transformă în scrum
Privirea.
E prea târziu să mă regăsesc?

Ochii lui Dumnezeu, două oceane
De eternitate învolburată.
Corabia sufletului meu, ruptă de valurile
Pasiunilor însângerate.
Și acel țârm din abisul așteptării,
Spre care plutesc rămășițe
De speranțe.
Acel țârm e trupul meu, trupul tău
Sau al lui Dumnezeu?

Cândva am avut aripi de vis,
Trup de dorință,
Chip de nemurire,
Suflet de țărână,
Inimă de stea.
Cândva,
Luna îmi șoptea doar mie
Secretele îngerilor.
Cândva,
Am gustat din fructul Paradisului
Cu gust de ceară.
Mi-am făcut straie de vânt
Din tornadele de lumini ale Raiului,
Ți-am strigat numele de foc
Și vocea mea,
Flacără stelară,
S-a stins
În palmele tale.
Sărutul cu parfum de nemurire
L-ai pierdut?

Muzica ochilor tăi
Mă învăluie în tăceri dureroase.
Timpul cântă pe ritmurile morții,
Încremenit în lacrimi.
M-am ghemuit în ochiul eternității
Și aștept să vii.
Teama cu chip de noapte
Îmi bântuie zilele
Cu gust de pământ.
Aștept...și dorul de tine
Imi macină prezentul.
Oare vei veni?

Ninge...
Clopote de zăpadă din înaltul trupului
Îmi cântă
Despre tine.
Vocea lor de gheață
Îmi creștează inima în mii
De cuvinte,
Flori înghețate.
Trupul împodobit cu ghirlande
De liniște
Te slăvește
Și cântă
Despre ultimul anotimp.
Partitura inimii sângerează
Pe zăpada sufletului,
Iar pașii iubirii
Mă duc către tine.
Unde ești?

Ascult creșterea copacilor și a zărilor,
Aud murmurul stelelor căzătoare
Și respirația ierbii.
Îmi lipsesc auzul de scoarța lunii
Și înțeleg cântecul ei
Din noaptea eclipselor.
Pășările viselor mele ciripesc
Printre crengile sufletului meu
Și palmele îmi înfloresc,
Cu parfum de fericire.
Ating cerul din ochii tăi
Cu privirea plecată,
Inima îmi îngenunchează,
Strivită de preaplinul iubirii.
Îmi vei învâluși trupul
Cu giulgiul aripii Tale?

Te-ai ascuns în ochiul lui Dumnezeu,
Ai fugit în deșertul lacrimilor,
 În căutarea ei.
Ai strivit stelele, nopțile și meteorii rătăcitori
 Pentru a lumina depărtările galactice.
Ai înghițit noaptea pentru a face o zi eternă,
 Te-ai răstignit în grădina inimii ei
 Pentru a-i învia iubirea.
Ai aruncat privirea-curcubeu peste Paradis,
 Pentru ca sufletul ei să pășească
 În infinitul cerului,
Ai mistuit în vorbe de dragoste
 Toate blestemele lumii
 Pentru ca ea să te iubească.
 Ai sugrumat timpul
Și te-ai îmbăiat în veciile scurse din trupul lui,
 Pentru a deveni un zeu.
 Dar ea de ce nu ți-a răspuns?

M-am abandonat în trecut,
Pe o insulă numită Fericire.
Trăiesc ca un naufragiat
Și nu am decât pe Vineri
Care să-mi aducă aminte
Când te-am cunoscut.
În valurile plânsului mi-e teamă să m-arunc,
Și nici să înot spre țărmul Prezentului nu pot,
Curenții amintirilor sunt prea puternici
Și-mi vor îneca fericirea.
Pe insula Trecutului
Anotimpul etern e Vara arșițelor trupului.
Dogorit de pasiuni,
Ars de dorințe,
Acest trup te cheamă cu voce carnală.
Nu ți-e dor de insula Trupului meu?

Îi e trupul o citadelă pe care vrea
S-o distrugă
Cu palme de foc,
Cu ghiulele de cuvinte.
Îi incendiază sufletul și mintea
Ce se zbat în disperare.
Clipele se scurg, dureros, prin venele ei.
Unde e scăparea?
În brațele cui?

Mi se clatină privirea,
Mi se prăbușește pupila,
Am să te văd de acum
Cu inima...
Îmi voi ascunde celălalt ochi
În trup
Și voi lumina cu el
Orizonturi de clepsidre...
Am să mă pot vedea
Pe mine?

M-am împiedicat de inima ta
Pierdută pe-ntuneric,
Și mi-am însușit-o.
O cresc de-atunci la mine-n piept,
Înmărmurită.
Nu vrei cu dalta ochilor tăi
Să sculpezi o singură inimă?

Continuarea acestui volum o puteți lectura achiziționând volumul de pe

www.editalumen.ro

www.lumenpublishing.com

sau din librăriile noastre partenere.

ISBN 973-166-113-1

9 789731 661131

Conținutul acestui volum nu
reprezintă în mod necesar
punctul de vedere al Editurii
Lumen sau al finanțatorilor

Publicat cu finanțarea:
media
LUMEN
www.EdituraLumen.ro